

Op zoek naar de vluchteling

Bovenop de boekenkast zoemt zijn telefoon en Geert stapt uit bed.

Windhond gespot! Door Tjerk. Vanmorgen, tussen Noordenweg en golfbaan. Zullen we gaan zoeken? B.

Bowien. Geert legt zijn telefoon op het nachtkastje en kruipt terug in zijn warme bed. Negen uur pas, en dat op zaterdag. Slaapt Bowien nooit eens uit? Hij geeuwt tot zijn handen de muur achter zijn hoofd raken. Dan duwt hij zijn hielen zo ver mogelijk naar het houten voeteneind van het bed. Weer wat langer dan gisteren, elke dag een stukje. Alleen, van Tieme van Wieren zal hij het wel nooit winnen. Als je alle jongens van klas 2B van kort naar lang op lengte in een rij zet, staat Tieme achteraan. Hijzelf vooraan. Én Tieme is gek op Bowien.

Met een zucht zwaait Geert zijn armen terug. Zijn moeder mag dan wel als belangrijk advies hebben dat je je door je gedachten niet gek moet laten maken, maar die heeft gemakkelijk praten. Hoewel... Geert draait zich op zijn zij en fronst naar de telefoon. Bowien maakt hém wakker op zaterdag om negen uur, en niet Tieme van Wieren!

Hij duwt het kussen tegen de muur, gaat er met zijn rug tegenaan zitten, pakt de telefoon en leest het berichtje opnieuw. Tjerk zal de hond onderweg naar zijn werk hebben gezien. Blijkbaar heeft het dier besloten in deze buurt te blijven. Of wordt daartoe gedwongen door zijn kreupele poot en wie weet wat voor verwon-

dingen nog meer.

Kom je hier? typt hij, en wil het bericht al bijna verzenden. Dan realiseert hij zich dat Bowien hier al met tien minuten voor de deur kan staan. Dat gaat hem zijn ontbijt kosten. Met een uurtje? Ik moet de keuken nog opruimen. G. maakt hij het bericht af. Zo krijgt hij wat tijdwinst. Aan opruimen heeft Bowien een broertje dood.

Geert zit op het aanrecht, een bord met dubbelgevouwen boterhammen tussen een laagje broodkruimels aan zijn zij. Verder ziet de keuken er tiptop uit en Bowien wil hem al een complimentje geven, als ze zijn natte haren opmerkt.

‘Jemig, Geert Westerling, je lag natuurlijk nog in je bed!

Met zijn mond vol antwoordt Geert iets onverstaanbaars en eigenlijk heeft Bowien al weer spijt van haar bitsheid. ‘Nou ja, ik was ook wel asociaalvroeg wakker,’ vergoelijkt ze.

Ze vertelt over de jagers met hun autogeronk en het klappen van de deuren. Door haar vroege opstaan heeft ze wel mooi het nieuwtje van Tjerk over de windhond opgevangen. ‘En door de jagers moest ik aan de stropers denken. Die hebben ook van die windhonden.’

‘Hmm,’ doet Geert en Bowien ruikt de pindakaas. Haar vroege ontbijt is al lang verteerd en ze leunt op haar zij tegen het aanrecht om de laatste boterham van het bordje te pikken.

‘De hond zou dus in theorie van stropers kunnen zijn,’ mompelt Geert, meer in zichzelf dan tegen haar. Ze negeert zijn blik wanneer ze haar tanden in het brood zet en de zoetige, korrelige notenpasta op haar tong voelt.

‘Stel dat we hem vinden...’ gaat Geert door. ‘Sinds een paar jaar moeten pups verplicht worden gechipt met de gegevens van de eigenaar. Als deze hond nog jong is...’ en hij staart naar de witgepleisterde keukenmuur.

Bowien waagt het niet zijn gedachtestroom te onderbreken en

geniet van de boterham. Dan schudt Geert zijn hoofd, en zichzelf corrigerend zegt hij: ‘Een stroper zal daar wel een foeffe op verzinnen. Hoe dan ook, die hond heeft hulp nodig, laten we gaan zoeken. Zullen we Ebbe meenemen?’

Jemig, dat ze dat niet zelf heeft bedacht! Bowien kijkt op de klok boven het keukenraam. Kwart over tien al, Geert ook met zijn smoesjes over opruimen. Het is zaterdag en oma is natuurlijk al naar Mensloo voor de wekelijkse boodschappen. Maar met een beetje geluk heeft ze Ebbe thuisgelaten, en hangt de deursleutel aan het spijkertje boven de dakgoot.

Dat oma Willemien een auto heeft, moet je toevallig weten. De hele week staat de witte Panda namelijk weggestopt in het hok naast het huisje. Alleen op zaterdag slaat Bowiens oma de deuren open en rijdt met het voertuig naar Mensloo.

Hoewel de deuren van het autohok gesloten zijn, verraadt een blik door het zijraampje een leeg hok.

‘Zie je wel,’ verzucht Bowien. Als ze over het pad naar het tuinhek lopen, horen ze gelukkig toch Ebbe blaffen.

‘Dat is één,’ roept Geert.

Bowien snelt vooruit en pakt de boven de dakgoot verstopte sleutel.

‘Twee,’ roept ze terug, en bij het omdraaien van de sleutel in het deurslot: ‘drie.’

In de keuken loopt Ebbe hen bijna omver van enthousiasme en ze begroeten hem met geklop en geaaï. Maar al gauw duikt Bowien in de keukenla voor haar oma’s notitieblokje en een pen.

Geert loopt de gang in om de hondenlijn te halen. ‘Schrijf dat ze zich geen zorgen hoeft te maken,’ roept hij over zijn schouder.

‘Dan doet ze dat juist wel.’

‘Dat we wel trek hebben als we terug zijn. Je hebt mijn ontbijt geroofd, weet je nog?’

Ebbe laat zich bereidwillig vastklikken en mee naar buiten voe-

ren. Nadat Bowien het briefje in Ebbes mand heeft gelegd, sluit ze de deur en hangt de sleutel terug.

Voor het huis staan ze eventjes besluiteloos. Wat doet een gewonde hond, die mogelijk al dagenlang aan het zwerven is?

‘Water vindt hij nu gemakkelijk,’ zegt Bowien, haar wijsvinger tegen haar neus. ‘Overal zijn regenplassen. En eten... Zelfs een gewonde hond redt zich snel. Ze eten ook poep, wist je dat?’

Geert houdt het erop dat de windhond vooral beschutting zal zoeken. Met zijn vinger tekent hij in de lucht het gebied tussen Noordenweg, diep en Diepweg. Als Tjerks waarneming van vanochtend klopt, zal de hond zich daar ergens ophouden en een schuilplaats zoeken, meent hij.

Bowien knikt instemmend en ze turen naar het zuiden: naar waar de koeien van Melisse als speelgoedbeesten tussen het groen staan, naar braakliggende akkers in afwachting van de wintermaanden, naar de golfbaan in aanleg, met de contouren van de bouwkeet en machines in weekendrust. Tot het Ebbe allemaal te lang duurt en hij aan de lijn rukt, in de richting van de Es.

Langs het Schapenpad, de Es en Diepweg lopen ze in de richting van het Westerdiep, waarbij ze het gebied aan hun rechterzij voortdurend in de gaten houden. Maar telkens wanneer ze een beweging waarnemen, is het een schaap, vogel of een toch nog niet aan de stropers ten prooi gevallen haas. Op die momenten kan Bowien een zucht van teleurstelling niet onderdrukken. Anderzijds is het fijn zo samen onderweg te zijn.

‘Ik vind het zielig voor die windhond, hoor,’ zegt ze tegen Geert. ‘Toch is dit beter dan binnen zitten. Weet je, ik heb eens nagedacht. Als de golfbaan straks klaar is kunnen we misschien golfles nemen. Hij komt er nu toch, of jij tegen bent of niet. Ze zeggen dat het leuk is, golfen.’

‘Wie?’

‘Nou eh... Tieme bijvoorbeeld.’

Geert geeft een ruk aan Ebbes lijn en blijft staan. ‘De weerman?’ vraagt hij, Tiemes bijnaam gebruikend, die deze dankt aan zijn lange, dunne postuur en rode haar.

‘Tieme van Wieren, ja. En doe niet zo allergisch,’ antwoordt Bowien bits. ‘Hij kan me namelijk gestolen worden. Maar stel dat hij gelijk heeft en golfen wél leuk is. Wat hebben we hier verder op Westeresch? Zomers wat zwemmen in het diep. En nu? Een picknick op het maisland, gewonde hond zoeken ... En straks is het winter!’

‘Wou je in de winter gaan golfen? Het is toch een zomersport?’

‘Het kan ook in de winter, zelfs als het vriest.’

Geert krabt onder zijn pet. ‘En sneeuw? Hoe vind je zo’n golfbal-letje terug in een halve meter sneeuw?’

‘Hoe vaak ligt er zoveel sneeuw?’

Ze lopen verder, maar nu Bowien voelt dat Geert op het punt van ontgooien staat, gaat ze door en herinnert hem eraan hoe hij met voetballen stopte, omdat de trainer hem te kort vond voor keeper, en hij zelf geen veldspeler wilde zijn. Golfen is een heel andere sport. Geert kan het toch proberen. En wat haarzelf betreft: volleybal is leuk, alleen wil ze ook graag buiten kunnen sporten.

Als ze klaar is met haar argumenten blijft Geert zwijgen, maar Bowien kent hem goed genoeg om te weten dat hij ze allemaal in zich opneemt en erover na zal denken.

Ondertussen zijn ze bij de bosstrook tussen het Westerdiep en de koeienweide van Melisse aangekomen. Hier is de stormschade goed zichtbaar. In bomen hangen afgeknapte takken en deels ontwortelde bomen vinden steun bij bomen die sterker waren dan de storm. Geert wil eromheen, hij vindt het te gevaarlijk. Bowien wuift zijn bezwaren weg. Hoe willen ze zo ooit de windhond vinden? En het kan vast geen kwaad Ebbe eventjes los te laten. Hij kan dan beter zoeken en hen waarschuwen voor eventueel gevaar.

Ebbe is nog niet los of hij gaat ervandoor. Algauw horen ze hem

in de verte alarmerend blaffen. Ze rennen over het verwaarloosde schelpenpad en treffen Ebbe aan bij een eenzame ontwortelde boom naast de prikkeldraadomheining van de golfbaan. Ebbes blaffen is intussen overgegaan in een droevig gejank.

‘Vreemd,’ zegt Geert, met een blik in het rond. ‘Alle omgewaai-de bomen zijn hier opgeruimd, waarom deze niet?’

‘Ebbe wil ons wat duidelijk maken,’ meent Bowien en ze knielt naast de hond neer. Die likt haar hand en duwt er zijn kop tegen-aan, met de kant van zijn verwonde oog. ‘Geert,’ fluistert ze, ‘kijk...’

‘Zou hij die wond hier opgelopen hebben?’ vraagt Geert zich hardop af. ‘En is iemand er zo van geschrokken dat de boom daarom is blijven liggen? Je oma dacht al aan een ongeluk...’

‘Wat oma dus zelf niet gelooft, hè? Je stond erbij, toen ze dat zei! Stel dat het moedwillig is gebeurd? Door Jan, bijvoorbeeld? En dan te bedenken dat die hulpeloze windhond hier ook ergens rondzwerft!’

Geert trekt haar omhoog en legt zijn hand kalmerend op haar arm. ‘Kom,’ zegt hij, ‘het helpt niet jezelf overstuur te maken. Met Ebbe komt het helemaal goed, en als we de windhond willen helpen kunnen we hem maar beter zo gauw mogelijk vinden.’

Geert heeft het weer eens helemaal bij het rechte eind, beseft Bowien. In noordelijke richting volgen ze het prikkeldraad en naderen zo de voorkant van de golfbaan. Wanneer Ebbe kans ziet zich onder het draad door te werken, laten ze hem gaan. Per slot van rekening is het weekend en wordt er op de golfbaan niet gewerkt. Wie weet heeft de windhond zich verscholen bij de stilstaande machines of de bouwkeet.

Kort voordat de prikkeldraadomheining afbuigt naar de hoofdingang van de golfbaan, krijgt Bowien een grote, blauwige bak in het oog.

‘Kijk, daar,’ wijst ze Geert, ‘die bak naast de bouwkeet, daar waar Ebbe nu is? Dat zal de opslagtank van de diesel zijn.’

Ze kijken in het rond. Vanaf de golfbaan ligt er een pad van rijplaten naar de tijdelijke bouwstraat, die verderop op de Noordenweg uitkomt. En de ingang is niet afgeschermd met een hek of prikkeldraad. Zo maak je het dieven ook wel heel gemakkelijk, vinden ze.

Ze wachten tot Ebbe terugkeert van zijn inspectieronde en prijzen hem met een 'goed gedaan, jongen'. Maar wanneer ze even later onverrichterzake bij de Noordenweg zijn aangekomen, voert hun teleurstelling de boventoon en vragen ze zich af of Tjerk zich vanochtend niet heeft vergist.